

— Какво е това, какво станж съ васъ?... заговорихъ всичкитѣ.

— По тихо.... Силно ма закачи.... Скобелевъ пристиска ржката си на хълбокътъ.... Мелницкий го улавя.

— Оставете.... Белкимъ бива? Солдатитѣ ще видятъ.... шепнишката говори той. — Здравово, молодци! особено громко той поздравлява солдатитѣ.... Поздравлявамъ ви, славно отблъснахте атаката.

— Ще употрѣбимъ всичкитѣ си сили, са чува отъ брестверътъ.

— Глѣдайте, честно да стоите!.... ще послужите, братия, на Россия! И пакъ ще са спуснатъ и пакъ ще ги отблъснемъ. Турцитѣ, двѣца, сж мръсници.

— Така, ваше прѣвѣсходителство!

— Е, това е то.... Защо да са бснмъ отъ тѣхъ....

— Раненъ ли сте? завича са Гренквиетъ....

— Ваше прѣвѣсходителство! На мѣстото си!.... Каквото и да са случи, двѣца, дружно да стоите, дръжте са единъ другъ.... Помнете, да умрете на мѣстата и да не отдавате траншеята.... Цѣла Россия сега глѣда на насъ....

— Ура! разнася са около Скобелева, и съ заглушителни прѣскачания са разнася по фланговетѣ.

— Ахъ, какъ е болно, шъине Скобелевъ подъ този вѣкъ.

— Идете по скоро въ землянката.

— Не. Извѣстнето че азъ съмъ раненъ, ще да са распространи по всичката траншея. Трѣбва да са отиде на лѣвийтъ флангъ. И той са отправа тамъ, да насърдчава солдатитѣ: „Да запазимъ това мѣсто за нашитѣ братия.... Ний съ кръвъ го спечелихме. Не ефтено ни коствува....“ Дѣйствително минутата бѣше тържествена. Въ тазинощъ, да бѣхъ турцитѣ по смѣлостни и по постоянни, тѣ можахъ да са хвърлятъ въ самата траншея и на всякого отъ насъ щѣше да стане нужда да са защищава самъ лично. Разумѣва са, ний пакъ отиѣли бихме траншеята. Но това какво щѣше да ни коствува?

Нѣма да я отдадемъ, ваше прѣвѣсходителство! чува са отговоръ. Траншеята бѣше прѣминжта, ний всннца, най послѣ, влѣзохме въ землянката. При огньтъ лицето на Скобелева са виждаше малко поблѣдняло. Събличатъ полубубката, Скобелевъ са съблича и....

— Гдѣ е тя?....

— Какво?... коя е тя?